

262. Svend Grathe var Konning.

(Majtræet.)

Chr. Bull.

Moderato.

1. Svend Grathe var Konning i Da - ne - mark, det blev ik ke Ri - get til

Baa - - de; for Dansk var den Her re ej vel til - - pas, og

falsk var hans Hyldest og Naa - de. Maj - en er sød i Dan - mark!

2. Med Næsen i Sky mellem Bondemænd,
de fik ham kun daarlig i Tale;
han ligger begravet i Mosedynd,
saa nederlig maatte han dale.

3. Kong Fredrik den Sjette af Danmark,
han hviler i Kirken med Ære,
til Skyen ham løfted hans Bondemænd,
de vilde paa Hænder ham bære.

4. Den Herre var Dansker af Hjertensgrund,
spagfærdig i Højlofts Sale,
den ringeste Mand paa sit Modersmaal
med ham kunde snakke og tale.

5. Han bænked saa højt sine Bondemænd
i Raadet blandt Herrer og Grever,
at, mens der er Maj i vor Bøgeskov,
hans Minde i Hjerterne lever.

6. Det var paa en Majdag, det Brev udgik,
hans Bønder ej noksom kan prise,
med Glæden de ride nu Sommer ad By
og synge Kong Frederiks Vise.

7. Ja, nu er der plantet et Majtræ godt
af Kongen og Folket paa Stævne,
i Banker og Hulveje gik det før,
men Kærlighed alt kunde jævne.
Majen er sød i Danmark!

N. F. S. Grundtvig.

263. Svend Tveskæg havde sig en Mand.

Joh. Hartmann.

Allegretto.

1. Svend Tveskæg havde sig en Mand, som Thor - vald hed; i

Le-ding rask og bold var han, men blid i Fred. Hans

Snækker sej-led vi-den om fra Havn til Havn og gjorde, hvor som

helst de kom, be-rømt hans Navn. Men Thorvald har reddet sin Konge.

2. Han købte Fanger, gav dem fri og klædte dem, og sendte Mænd fra Slaveri til Hus og Hjem. Og mangen Olding fik sin Søn, sin Alders Trøst, og mangen Mø sin Bejler skøn, sin Ungdoms Lyst.
3. En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd, højt var hans Mod; men aldrig dypper han sit Spyd i svages Blod. Han fulgte Svend paa manget Tog med Herreskjold; og hans Nærværelse forjog al grusom Vold.
4. De hissed Sejl i højen Raa; det var Kong Svend, han færdes over Bølgen blaa med sine Mænd. At gæste Bretland var hans Agt, i Land han steg, og alting for hans Overmagt tilbage veg.
5. Men Bretlands Hertug ikke sov. Han samlede en talrig Hær, i mørken Skov, af Ryttere. Den danske Tropa kom ilde an ved denne List. De bleve fangne Mand for Mand og Svend tilsidst.
6. „O, hør, du Fangefoged fin; og mærk mit Bud! Du skynd dig i Taarnet ind! før Thorvald ud! Ej sømmer Bolt og Fængsel den, hvis tapre Haand har løst saa mangen fager Svend af Trældoms Baand.“
7. Straks kom til Taarnets Dør en Mand med dette Bud. Men Thorvald svor en Ed paa Stand: „Jeg gaar ej ud. Jeg fri, og Kongen blive her i fremmed Vold? Nej, da var Thorvald aldrig værd at løfte Skjold.“
8. Saa stor er ædle Sjæles Magt! Enhver blev fri paa Thorvalds Bøn, og for den Agt, han var udi. Og aldrig glemte siden Svend at vise sig imod sin Ungdoms brave Ven taknemmelig.
9. Svend Tveskæg sad hos Øl og Mjød med Konger fler, og klappede paa Hynde blød: „Sid, Thorvald, her! Din Fader styred aldrig Land som en af os; men den er Jarl og Ædelmand, der naar din Ros. Thi Thorvald har reddet sin Konge.“